

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ
РЕПУБЛИКА СРБИЈА
Број: Гж1. 1820/14
Дана: 17.11.2014.године
Нови Сад

У И М Е Н А Р О Д А !

Апелациони суд у Новом Саду, у већу судија, Боривоја Гајића, председника већа, Јасмине Даниловић Стојковић и Весне Сладојевић, чланова већа, у правној ствари тужиље **АА** из ..., коју заступа Горан Бурсаћ, адвокат из Сомбора, против туженог **ББ**, кога заступа Бригита Пантовић, адвокат из Новог Сада, ради накнаде штете, вредност спора 1.420.000,00 динара, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Сомбору посл. Бр. 1П1.586/10 од 10.03.2014.године, након одржане главне јавне расправе пред овим другостепеним судом дана 17.11.2014.године, донео је следећу:

П Р Е С У Д У

Жалбу туженог **ДЕЛИМИЧНО УСВАЈА** и пресуду Основног суда у Сомбору посл.бр. 1П1.586/10 од 10.03.2014.године у одбијајућем делу противтужбеног захтева и усвајајућем делу тужбеног захтева, као и у делу одлуке о трошковима поступка **ПРЕИНАЧАВА**, тако што се:

ДЕЛИМИЧНО УСВАЈА противтужбени захтев туженог и **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужиља **АА** из ... да туженом **ББ** из ... на име отпремнине исплати износ од 156.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 09.07.2007.године до исплате, све у року од 15 дана под претњом принудног извршења.

ОДБИЈА СЕ као неоснован део противтужбеног захтева којим је тужени тражио да се обавезе тужиља да туженом на износ од 156.000,00 динара, исплати законску затезну камату почев од 11.04.2003.године до 08.07.2007.године до исплате.

ОДБИЈА СЕ као неоснован тужбени захтев тужиље **АА** из ... за обавезивањем туженог **ББ** из ..., да тужиљи на име разлике неисплаћене накнаде штете због незаконитог престанка радног односа за период одгодине догодине исплати износ од 2.191.124,70 динара, на име разлике између досуђеног износа од 779.612,02 динара и траженог износа од 2.970.736,75 динара и то: на име разлике неисплаћене изгубљене зараде преко износа од 616.347,29 динара, са законском затезном каматом преко износа од 290.402,99 динара почев од 23.09.2013.године до исплате и на име неисплаћеног регреса за годишњи одмор преко износа од 163.264,73 динара са законском затезном каматом преко износа од 72.305,00 динара почев од 23.09.2013. године до исплате, као и да за тужиљу обрачуна доприносе за пензијско инвалидско осигурање и остале доприносе социјалног осигурања преко досуђеног износа од 779.612,02 динара, неисплаћених зарада и регреса за годишњи одмор и уплати их РФ ПИОЗ Филијала ..., све горе наведено у року од 8 дана под претњом принудног извршења,

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ и решење о трошковима поступка садржано у ставу 2 изреке првостепене пресуде и туженог обавезује да тужили уместо износа од 2.090.640,00 динара исплати парничне трошкове у износу од 247.953,00 динара.

А у осталом непреиначеном делу жалбу **ОДБИЈА** и означену пресуду **ПОТВРЂУЈЕ**.

Свака странка сноси своје трошкове жалбеног поступка.

Образложење

Првостепеном пресудом одлучено је:

„Противтужбени захтев туженог-противтужитеља од 08.04.2010. године ОДБИЈА СЕ као неоснован.

Тужбени захтев тужиоца противтужене АА из ... у непресуђеном делу, УСВАЈА СЕ У ЦЕЛОСТИ.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени противтужилац ББ, ..., да тужили противтуженој АА из ..., на име разлике неисплаћене накнаде штете због незаконитог престанка радног односа за период од 13.03.2003.г. па до 27.07.2007.г, односно на име разлике неисплаћене изгубљене зараде за период од 13.03.2003.г. па до 27.07.2007.г., на име разлике неисплаћеног регреса за годишњи одмор за исти период, те на име разлике неисплаћене јубиларне награде за 2006.годину за дан фирме, исплати укупан износ од 2.970.736,75 динара, заједно са законском затезном каматом, почев од 17.12.2013.г., па до исплате, ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени противтужитељ ББ, ..., да за тужиоца противтуженог, АА из ..., обрачуна доприносе за пензијско инвалидско осигурање и остале доприносе социјалног осигурања на горе наведене износе, неисплаћених зарада и регреса за годишњи одмор за период од 13.03.2003.г. до 27.07.2007.г. као и на износ неисплаћене јубиларне награде за 2006.г. и уплати их РФ ПИОЗ Филијала ..., а све горе наведено у року од 8 дана под претњом принудног извршења.

ОБАВЕЗЈЕ се тужени противтужилац да тужиоцу противтуженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 2.090.640,00 у року од 8 дана под претњом принудно извршења.“

Против наведене пресуде жалбу је из свих законских разлога изјавио тужени са предлогом да се жалба усвоји и ожалбена пресуда преиначи тако да се тужбени захтев тужиле одбије као неоснован, а усвоји противтужбени или да се иста пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

У одговору на жалбу тужила је оспорила жалбене наводе туженог и предложила да се иста жалба одбије као неоснована.

Жалба је делимично основана.

У поступку доношења првостепене пресуде нема битних повреда одредаба парничног поступка из чл. 374 ст.2 тач. 1,2,3,5, 7 и 9 ЗПП-а нити других битних повреда одредаба парничног поступка које би биле од утицаја на њену правилност и законитост. Међутим, Испитујући правилност и законитост пресуде у границама овлашћења из одредбе чл. 386. ЗПП-а, овај Апелациони суд као другостепени налази да је ради правилног утврђења чињеничног стања било потребно да се на основу чл. 383. ст. 3. ЗПП-а пред другостепеним судом понове већ изведени докази.

Након одржане главне јавне расправе пред овим судом применом чл. 383 ЗПП-а и саслушања вештака Николе Жуљевића и Марине Марјановић на основу документације у спису и доказа изведених пред првостепеним судом поред осталог је утврђено:

Тужилја је била запослена код туженог на пословима „благајника“ у ... на основу уговора о раду број ... од ... г. Истим уговором јој је био утврђен коефицијент 1,74 или 625 бодова на основу кога је тужилји вршен обрачун зараде са захтеваним III степен стручности. Одлуком директора туженог број 202/02 ид 20.01.2003. године радно место на коме је тужилја радила (благајника) у ... је укинута, као и остала радна места која су усвајањем Програма решавања вишка запослених од 20.01.2003. године остала упражњена. Дана ... године закључен је уговор о купопродаји између туженог као продавца и ... као купца, којим је тужени као продавац и једини и искључиви власник некретнине – зграде са економским двориштем (млин) која се налази у ... продао купцу означену некретнину. Након продаје млина престала је да постоји ... у оквиру које је било систематизовано и радно место на коме је тужилја радила по уговору о раду од ... године. Након тога је одлуком директора туженог од ... године тужилји отказан уговор о раду због престанка потребе за њеним радом као технолошком вишку и са даном ... године јој је престао радни однос и одјављена је са обавезног социјалног осигурања. Против ове одлуке тужилја је покренула спор ради оцене законитости њеног престанка радног односа код туженог који је окончан доношењем пресуде Врховног суда Србије Рев II-323/07 од 25.04.2007. године којом је утврђена незаконитост отказа уговора о раду тужилје уз обавезу туженог да тужилју врати на посао, на радно место благајника и обрачунског радника или друго одговарајуће радно место. Дана 26.07.2007. године тужилја и тужени су закључили уговор о раду број М/2058 којим је тужилја враћена на рад и распоређена на послове и радне задатке радника у ратарској производњи I групе, са утврђеним коефицијентом 1,10 и основном зарадом од 19.544,79 динара у бруто износу.

Предмет туженог захтева тужилје је накнада изгубљене зараде и других примања из радног односа у периоду у коме тужилја због незаконитог отказа уговора о раду није радила почев од године до ... године. Тужени је тужилју вратио на рад дана 27.07.2007. године након чега је наставила да остварује сва права из радног односа код туженог у континуитету.

Утврђено је да је дана 31.05.2005. године код туженог ступио на снагу нови Правилник о организацији и систематизацији послова и радних задатака. Одлуком о утврђивању висине коефицијената вредности радних места у ББ, ... број 915/2 од 01.06.2006. године утврђени су коефицијенти за исплату зарада свих запослених.

Тужилји је приликом престанка радног односа као технолошком вишку исплаћена отпремнина и то: дана године у износу од 50.000,00 динара и дана године у износу од 106.000,00 динара, или укупно 156.000,00 динара, за који износ тужени током поступка поднеском од 08.04.2010. године поставља противтужбени захтев према тужилји са захтевом да се обавезе да исплати туженом износ од 156.000,00 динара са законском затезном каматом почев од године.

Према налазу вештака Жуљевић Николе од 24.06.2013. године сагласно вредношћу бода тужилје од 625 бодова до 01.06.2005. године у варијанти налаза без топлог obroка укупна неисплаћена зарада тужилје износи 677.494,50 динара, а исплаћена зарада износи 979.789,62 динара без урачунавања отпремнине. Према налазу истог вештака утврђено је да су исплате регреса за 2006. и 2007. годину вршене свим радницима у месечним износима зарада, па би исти регрес примила и тужилја да је у супротном

периоду радила. Утврђено је да исплата регреса није вршена до 31.12.2005.године, а да зарада без топлог obroка износи 290.402,99 динара.

Вештак Никола Жуљевић у свом налазу од 24.06.2013. године, са исправком из допунског налаза од 23.09.2013. године (одговор вештака на примедбе тужиље без топлог obroка износи 616.347,29 динара у који износ је садржана главница у износу од 290.402,99 динара и обрачуната законска затезна камата у износу од 325.944,35 динара уз урачунавање извршених исплата изгубљене зараде у износу од 179.473,00 динара са уплатом од 10.12.2007.године и уплатом по делимичној пресуди у укупном износу од 291.476,64 динара са даном 10.08.2010. године са обрачунавом законском затезном каматом од 22.06.2013. године. Исти вештак је утврдио да исплата регреса код туженог није вршена до 31.12.2005. године, а да је изгубљена зарада тужиље до 01.05.2005.године, а да је изгубљена зарада тужиље до 01.05.2005.године вршена на основу њене вредности бода за радно место благајника од укупно 625 бодова сагласно вредности бода која је исплаћивана и осталим запосленим код туженог. Припадајући регрес за коришћење годишњег одмора који би остварила и тужиља да је радила у спорном периоду као и остали запослени износи 72.305,00 динара, обрачуната законска затезна камата на исти износи 90.959,73 динара, тако да укупан дуг туженог по овом основу износи 163. 264,73 динара или по оба означена основа тужбеног захтева са обрачунавом законском затезном каматом дуг туженог износи укупно 779.612,02 динара.

Утврђено је да почев од 01.06.2005. године до 26.07.2007. године је у примени био нови Правилник о систематизацији радних места код туженог којим је утврђен коефицијент радних места за све запослене код туженог и уговорена исплата зарада у висини минималне зараде.

Тужиља је у тренутку престанка радног односа била распоређена а радно место са 625 бодова и предвиђеним III степеном стручне спреме у односу на коју обрачуната изгубљена зарада тужиље за период од 01.06.2005. године до 16.07.2007. године према стручној спреси упоредних радника о чему се изјаснио вештак Жуљевић Никола на рочишту одржаном пред овим судом дана 17.11.2014. године.

Правилником о раду туженог од 11.12.2006. године, и изменама и допунама истог прописано је чланом 53а, да у случају да је тужени позитивно пословао може да утврди право на јубиларну награду. Према наведеном члану донета је одлука о исплати јубиларне награде и то: 1. за дан фирме 26.12.2006.године у висини од $\frac{1}{2}$ бруто зараде запосленима са доприносима на терет послодавца за месец новембар, умањену за обавезе по основу пореза на доходак грађана уз обавезу исплате до 05.01.2007.године.

Јубиларна награда исплаћена је тужиљи са даном 26.12.2006. године по правноснажној делимичној пресуди са припадајућом каматом дана 11.08.2010. године у износу од 14.841,08 динара, тако да по основу исплате исте тужени нема обавезу према тужиљи.

Из налаза и мишљења вештака Марине Марјановић од 17.12.2013. године утврђено је да изгубљена нето зарада тужиље у коју је садржан топли оброк за спорни период 14.03.2003.године до 27.07.2007.године износи укупно 2.674.748,72 динара од чега главница износи 600.689,24 динара, а обрачуната законска затезна камата износи 2.073.759,53 динара. Неисплаћени регрес тужиље износи укупно са законском затезном каматом 269.167,93 динара од чега главница износи 74.702,00 динара, а обрачуната законска затезна камата износи 194.465,93 динара. Припадајућа јубиларна награда са обрачунавом законском затезном каматом укупно износи 26.820,05 динара од чега

главница износи 6.606,99 динара, а обрачуната законска затезна камата 20.213,06 динара. Укупни дуг туженог сагласно истом налазу вештака износи по означеним основама укупно 2.970.736,75 динара, од чега главница износи 682.298,23 динара, а обрачуната законска затезна камата износи 2.288.438,52 динара.

Из исказа вештака Марине Марјановић пред овим судом утврђено је да је иста извршила обрачун законске камате од дана доспећа до закључно са 24.12.2012. године применом конформне методе обрачуна, а од 25.12.2012. године до дана вештачења 20.11.2013. године законска затезна камата је обрачуната по методи простог интересног рачуна, сагласно Закону о затезној каматној стопи („Сл.гл.119/12 од 17.12.2012. године, са ступањем на снагу дана 25.12.2012.г.“). Након пребијања за камату обрачунату на нето зараде на дан вештачења 20.11.2013. године укупно обрачуната камата за спорни период износи 2.288.438,52 динара. Законска затезна камата на регрес који би тужила остварила да је била на радном месту према уговору о раду који је закључила пре престанка радног односа, за период 2003. године до 2006. године на дан вештачења 20.11.2013. године износи 194.465,93 динара, на износ јубиларне награде износи 20.213,06 динара.

На основу утврђеног чињеничног стања првостепени суд налази да је противтужбени захтев туженог неоснован закључујући да је тужила била савесна обзиром да није знала, нити је према околностима случаја могла знати да се правно неосновано обогатила.

Жалба туженог основано указује да је првостепени суд погрешном применом одредбе чл.210 и чл. 214 ЗОО одлучио када је одбио противтужбени захтев туженог усмерен на исплату отпремнине након утврђења незаконитог отказа уговора о раду тужиле.

Наиме, тужила је без основа примила на име отпремнине износ од 156.000,00 динара који јој је исплаћен дана 11.04.2003. године за коју чињеницу је тужила сазнала 09.07.2007. године доставом пресуде Врховног суда Србије Рев.бр. II-323/2007 од 25.04.2007. године којом је незаконит поништен њен отказ уговора о раду, па код чињенице да је незаконитост исте одлуке скривио тужени, обавеза враћања стеченог без основа (отпремнине) настаје тренутном сазнања са незаконитост отказа уговора о раду, јер од тог момента тренутком сазнаја за незаконитост отказа постаје несавестан стицалац како у погледу главног дуга (отпремнине) тако и у погледу законске затезне камате на исплаћен износ исте као споредног потраживања. Правилан је став првостепеног суда да је неоснован приговор застарелости туженог јер је тужила за штету у виду изгубљене зараде сазнала достављањем пресуде Врховног суда Србије од 25.04.2007. године којом је поништено решење туженог о отказу уговора о раду и наложено враћање тужиле на рад. Иста пресуда је достављена пуномоћнику тужиле дана 09.07.2007. године са којим датумом је тужила у односу на износ примљене отпремнине пре престанка радног односа од 156.000,00 динара постала несавестан стицалац у смислу чл. 214 ЗОО. По ставу овог суда тужила не може да трпи последицу незаконитог поступања туженог без обзира на чињеницу да је подношење тужбе тражила оцену законитости овог отказа и успостављање свог радно правног статуса код туженог у континуитету.

Стога је у односу на противтужбени захтев првостепена пресуда преиначена и исти захтев туженог делимично усвојен, а у делу законске затезне камате одбијен је на досуђен износ отпремнине почев од исплате 11.04.2003. године до 08.07.2007. године на основу чл. 394 ст.1 тач. 4 ЗПП-а.

На основу горе наведеног налаза и мишљења вештака Марине Марјановић од 17.12.2013. године који је првостепени су прихватио као стручан и објективан исти налази да тужиљи припада право на исплату свих примања из радног односа у спорном периоду у коме није радила у укупно досуђеном износу од 2.970.736,75 динара са припадајућим доприносима на исти износ.

Делимично жалба туженог основано указује и на погрешну примену материјалног права и у односу на одлуку о тужбеном захтеву тужиље.

Чланом 191. Закона о раду предвиђено је да ако запослени претрпи повреду или штету на раду или у вези са радом послодавац је дужан да му накнади штету у складу са законом и општим актом. У конкретном случају утврђено је да је тужиља-противтужена претрпела материјалну штету у виду изгубљене зараде у спором периоду због незаконите одлуке о отказу туженог. Правилан је став да је основ за накнаду штете због повреда права тужиље кривица туженог као послодавца, а основ те кривице је незаконита одлука послодавца. Поништавањем одлуке о незаконитом престанку радног односа тужиље настаје основ за накнаду штете, према члану 154 став 1 Закона о облигационим односима.

Накнада штете због незаконитог отказа уговора о раду у конкретном случају технолошког вишка тужиље у периоду од године до године када је тужиља враћена на рад одређује се у висини изостале зараде и других лични примања које би тужиља остварила да незаконитог отказа није било. Ако послодавац незаконитом одлуком онемогући запосленом да ради мора да му накнади штету у виду изгубљене зараде и других примања из радног односа. Основ одговорности туженог је незаконитог решења о отказу уговора о раду тужиље и тиме престанка радног односа са даном године, које је поништено пресудом Врховног суда Србије посл.бр. Рев. II-323/07 од 25.04.2007. године којом је поништен отказ уговора о раду тужиље број 894 од године и обавезан тужени да тужиљу врати на радно место благајника и обрачунског радника или друго одговарајуће радно место. Наведена пресуда садржи неопориву претпоставку одговорности туженог за штету тужиљи у периоду од године до њеног враћања на рад 27.07.2007. године, у коме периоду тужиља није радила и остваривала право на зараду, па на исту нема право, јер се она остварује радом, већ на накнаду штете због тога што је незаконитом одлуком туженог (решењем о отказу уговора о раду) била спречена да ради и оствари зараду и друга примања која би остварила да незаконитог отказа није било.

У судској пракси изграђен је јединствен став да запослени има право на накнаду штете у висини изгубљене зараде и других примања које би остварио у времену у коме му је рад онемогућен због незаконитог отказа уговора о раду. Материјална одговорност послодавца има за циљ успоставу пређашњег материјалног стања запосленог. Смисао одредбе чл. 190 ЗОО са којом увези стоји обавеза послодавца из чл. 191 ст. 2 Закона о раду је да се накнада штете досуђује у износу који је потребан да се материјална ситуација оштећеног доведе у оно стање у којем би се налазио да није било штетног дејства незаконите одлуке послодавца. Следствено томе запосленом се признаје се право на накнаду за покриће годишњег одмора (регрес), при чему се време за које запослени није радио третира као континуирани радни однос при оцени услова за исплату накнаде штете у висини регреса. У конкретном случају је вештачењем утврђено (налаз вештака Жуљевић Николе од 24.06.2013. године) да је тужени свим запосленим приликом исплате зараде вршио и исплату регреса за годишњи одмор за 2006. и 2007. годину у укупном износу од 72.305,00 динара за које године је исплата

истог била законска обавеза туженог, па је исти износ примила и тужила да је у означеном периоду радила код туженог.

Полазећи од намене трошкова за исхрану у току рада (топлог оброка) тужили се као штета не може признати накнада за топли оброк за време у коме није радила, јер су исти трошкови у функцији рада и стварања редовних радних задатака који је у конкретном случају због незаконите одлуке туженог изостао. Стога овај суд у даљем није ценио налаз и мишљење вештака у спису у варијантама обрачуна изгубљене зараде тужиле са урачунатом накнадом за исхрану у току рада (топлим obroком). Из наведеног разлога без значаја је истицање тужиле током поступка да јој припада изгубљена зарада са урачунатом накнадом по овом основу.

Успостава пређашњег материјалног стања тужиле значи довођење тужиле у онај материјални положај у коме би била да незаконите одлуке туженог није било, па тужила има право само на ону зараду коју би сагласно акту туженог остварила као и остали запослени код туженог до измене систематизације радних места код туженог од 01.06.2005. године, односно у висини остварених зарада упоредних радника (ВВ и ГГ) до спорног периода 27.07.2007. године који имају исти степен стручне спреме радног места као и тужила. На правилност примењене методологије обрачуна изгубљене зараде тужиле за период од 01.06.2005. године до 27.07.2007. године указао је и вештак Шакотић Милорад у свом налазу и мишљењу од 06.02.2008. године закључујући да би обрачун изгубљене зараде према коефицијенту радног места благајника била доведена у повољнији положај у односу на остале запослене туженог, након измене уговорених коефицијената и система обрачуна припадајућих зарада код туженог у означеном периоду.

Стога овај суд ценећи налаз и мишљење вештака Жуљевић Николе од 24.06.2013. године одговором на примедбе тужиле од 23.09.2013. године (допунски налаз са усвојеном примедбом тужиле) није прихватио методологију обрачуна изгубљене зараде тужиле из налаза и мишљења вештака Марине Марјановић, ценећи при том и исказ именованих вештака сате пред овим судом у погледу примењене методологије обрачуна изгубљене зараде и припадајућег регреса за годишњи одмор са обрачунатом законском затезном каматом до дана вештачења.

Првостепени суд сходно члану 277 ЗОО налази да тужили припада и законска затезна камата на појединачно наведене месечне износе изгубљене зараде и других примања које би остварила да је радила у спорном периоду обрачуната применом комформног метода обрачуна, не ценећи одлуку Уставног суда Републике Србије објављену у („Сл. гласнику РС бр. 73/2012), којом је утврђено да није у сагласности са Уставом одредба члана 3 став 1 Закона о висини стопе затезне камате у делу који гласи „применом комформне методе“ припадајући обрачун законске затезне камате како је исти извршен у контролном вештачењу, јер су вештаци Шакотић Милорад и Славица Карановић вршили обрачун камате пре доношења одлуке Уставног суда.

Жалба туженог основано указује да се наведени став не може прихватити ценећи наведену одлуку Уставног суда и примену правила о дејству одлуке уставног суда којом је утврђена неуставност у конкретном случају Закона о законској затезној камати. Дакле, у поступцима који су још у току, односно нису правоснажно решени комформни метод обрачуна законске затезне камате не може се примењивати, јер се дуговања настала након 03.03.2001. године морају обрачунати применом простог метода обрачуна на начин и примењену методологију обрачуна вештака Жуљевић Николе, чији налаз и мишљење је овај суд у целости прихвата ценећи при томе да је тужени

тужиљи по правноснажној пресуди делимично исплатио дугован износ применом тада важећег обрачуна законске затезне камате. На правилност оваквог става указује и став Грађанског одељења Врховног касационог суда који је након објављивања Одлуке Уставног суда о законској затезној камати на седници одржаној дана 20.11.2011. године усвојио следећи правни став: „Затезна камата на износ дуга за период доцње до 03.03.2001. године, обрачунава се применом конформног метода“. По овом правном ставу последица одлуке Уставног суда је да се у периоду до 03.03.2001. године (као дана ступања на снагу Закона о висини стопе затезне камате обрачунава применом конформне методе, а од тада па надаље методом простог интересног рачуна.

Стога је без значаја истицање да Закон о законској затезној камати од 25.12.2012. године нема ретроактивно дејство и тврдња тужиље током поступка да је вештак Марина Марјановић правилно обрачунала законску затезну камату на изгубљену зараду и друга примања тужиље до 25.12.2012. године када је почела примена новог Закона о законској затезној камати.

Одлуку о трошковима поступка овај суд је донео у складу са чл.153 ст.2 ЗПП-а, на основицу тужбеног захтева опредељеног поднеском 30.12.2013. године од 2.970.736,75 динара и трошковнику садржаном у спису од 23.01.2012. године, ценећи да је тужени дао повода спору, признајући тужиљи на терет туженог само нужне и оправдане трошкове које чини: састав тужбе у износу од 14.000,00 динара, састав 8 нужних и оправданих образложених поднесака сваки по 14.000,00 динара, трошкове приступа на 22 одржана рочишта свако по 15.000,00 динара, трошкове вештачења у износу од 51.000,00 динара и трошкове судске таксе на тужбу и пресуду у износу од 127.308,00 динара, што чини укупне трошкове поступка у износу од 583.308,00 динара обрачунате у свему по АТ и ТТ.

Како је тужиља у односу на опредељени захтев тужбе успела са 37% рачунајући исплаћене износе током спора у укупном износу од 485.790,72 динара и износ досуђен овом пресудом у износу од укупно 779.612,02 динара (укупно 1.265.402,74 динара), уз урачунавање делимичног успеха туженог са противтужбом сразмерно овом успеху досуђени су јој трошкови поступка уместо досуђеног износа од 2.090.640,00 динара, износ од 247.953,00 динара уз признање трошкова вештачења у износу од 51.000,00 динара у целости на основу чл.165 ст.2 ЗПП. Трошкови садржани и опредељени трошковником од 10.03.2014. године не могу се признати тужиљи на терет туженог ценећи одредбу чл.163 ст.3 ЗПП-а којом је прописано да захтев за накнаду трошкова странка је дужна да поднесе најкасније до закључења расправљања које претходи одлучивању о трошковима, а ако се ради о доношењу одлуке без претходног расправљања странка је дужна да захтев за накнаду трошкова поднесе у предлогу о коме суд треба да одлучи. Како је на записнику од 10.03.2014. године на рочишту за главну јавну расправу констатовано да ће пуномоћник тужиље трошковник приложити у току дана, очигледно је да је исти приложен по закључењу главне јавне расправе (10.03.2014. године), па исти не може бити основ за обрачун трошкова тужиље у овом спору.

Како је тужени делимично успео са противтужбеним захтевом и делимично жалбом у односу на тужбени захтев његови трошкови жалбеног поступка се не могу досудити на терет тужиље.

Одговор на жалбу тужиље није био од значаја за ову другостепену одлуку па се трошкови састава истог и трошкови жалбеног поступка не могу признати тужиљи.

Са наведених разлога сагласно чл.390 и чл.394 ст.1.тач.4 ЗПП-а након одржане главне јавне расправе пред овим другостепеним судом применом чл.383 ст.3.ЗПП-а одлучено је као у изреци ове другостепене одлуке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА
С У Д И Ј А
Боривоје Гајић с.р.
Зто